

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 313/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/155/2023 z 28. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 18 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“), ktorým zamietol jeho kasačnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí jeho žaloby o obnovu správneho súdneho konania.

II.

2. Sťažovateľ sa žalobou domáhal obnovy správneho súdneho konania z dôvodov podľa § 397 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré sa podľa neho na základe § 25 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) mali použiť analogicky. Žaloba bola uznesením krajského súdu odmietnutá s tým, že z dôvodu nezlučiteľnosti správneho súdneho konania nemožno použiť dôvody obnovy podľa CSP. Proti tomu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť. Navrhol, aby NSS podľa čl. 4 CSP použil dôvody obnovy podľa CSP, keďže zásada rovnosti vylučuje, aby ich nemal.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením NSS kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Odkázal na taxatívne vymenované dôvody obnovy správneho súdneho konania podľa § 472 SSP, z čoho vyvodil, že použitie dôvodov podľa CSP neprichádza do úvahy, keďže ustanovenie o obnove konania je vo štvrtej časti CSP a podľa § 25 SSP sa na konanie pred správnym súdom môžu

primerane použiť len ustanovenia prvej a druhej časti CSP. Použitie § 397 CSP nemožno vyvodit' ani z princípu podľa čl. 4 CSP, keďže dôvody obnovy správneho súdneho konania sú upravené v § 472 SSP. NSS bol toho názoru, že už krajský súd sťažovateľovi vysvetlil, prečo netreba, aby sa na obnovu správneho súdneho konania vzťahovali dôvody obnovy konania podľa CSP. Stotožnil sa s tým, že to vyplýva z odlišného charakteru civilného sporového a správneho súdnictva.

III.

4. Podľa sťažovateľa z čl. 12 ods. 1 ústavy, teda z toho, že ľudia sú si rovní v dôstojnosti a právach, treba vyvodit', že dôvody obnovy konania podľa CSP treba použiť aj v správnom súdnom konaní. Zo zákazu rozdielného prístupu preto vyplýva, že aj v správnom súdnom konaní na základe čl. 4 CSP treba použiť dôvody obnovy podľa CSP. Podľa sťažovateľa k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že NSS odmietol spravodlivosť, keď mu nedovolil uplatniť práva na nezávislom a nestrannom súde. V súvislosti s porušením práv podľa čl. 18 ods. 1 ústavy a čl. 4 ods. 2 dohovoru sťažovateľ odkazuje na skutočnosti, ktoré boli predmetom správneho súdneho konania, ktoré žiadal obnoviť (predstieraný právny úkon jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru policajta).

IV.

5. V rozpore s § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ napriek zastúpeniu advokátom k ústavnej sťažnosti nepripojil kópiu ústavnou sťažnosťou namietaného rozhodnutia NSS. Hoci nesplnenie tejto náležitosti nedôsledným advokátom zastúpeného sťažovateľa zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, je toto ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie zverejnené na webovom sídle NSS a nemožno z neho dospieť k porušeniu uplatnených ústavných práv sťažovateľa.

6. V rozsahu porušenia práv podľa čl. 18 ods. 1 ústavy (zákaz nútených prác a služieb) a čl. 4 ods. 2 dohovoru (zákaz vykonávania nútených a povinných prác) ústavná sťažnosť v rozpore s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde neobsahuje žiadne právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu týchto ústavných práv. Sťažovateľ ich dokonca nenamietal ani v ústavnej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 412/2021, v ktorej žiadal vysloviť porušenie svojich ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím v správnom súdnom konaní, ktorého obnovy sa domáhal a ktorého obnova bola zamietnutá touto ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením NSS.

7. Vylúčené je porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý sa vzťahuje len na také fázy konania, ktoré sa bezprostredne týkajú rozhodnutia o občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia. Rozhodnutie o obnove správneho súdneho konania takýmto rozhodnutím nie je. Článok 12 ústavy nemožno považovať za základné právo podliehajúce ochrane prostredníctvom ústavnej sťažnosti (II. ÚS 269/2019). Ústavná sťažnosť je z dôvodu porušenia týchto ustanovení dohovoru a ústavy zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Nemožno dospieť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O tom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa všeobecný súd natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí a postupov, teda preskúmať, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012). Napadnuté rozhodnutia NSS, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozhodnutím krajského súdu. Úvaha krajského súdu a na to nadväzujúci záver NSS, podľa ktorého na obnovu správneho súdneho konania nemožno vzťahovať dôvody obnovy civilného sporu podľa § 397 písm. a) a b) CSP, nie je zjavne mylná. SSP a CSP upravujú postupy všeobecných súdov v rozdielnych procesoch. Zatiaľ čo CSP upravuje postup súdov pri prejednávaní a rozhodovaní súkromnoprávných sporov, SSP upravuje postup správnych súdov pri poskytovaní ochrany právam alebo právom chráneným záujmom v oblasti verejnej správy. Ide o celkom odlišné vzťahy, čo vylučuje analogické použitie CSP na obnovu už právoplatne skončeného správneho súdneho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Robert Šorl
predseda senátu